

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΛΑ ΒΕΡΛΙΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Λεόντ ντε Λόλ, σχετικά με τα «Κρόνια Ποιήματα» έλεγε, πως ένας «αληθινός ποιητής» ο Βερλάιν, παρουσιάστηκε, μα δεν έγραφε τίποτε. Το έργο κ' ο Θεόδωρος Μπαβίλ.

Μονάχα ο Βερμέ, ο μέλλον αρχηγός της κομμουνίας και διευθυντής του επαναστατικού περιοδικού «Πέρ Ντυέν», παρ' όλignon να μην αμαζήση για να υπερασπίσει τα «Κρόνια Ποιήματα» που τα κατηγορήσει κάποιος Κάρολος Μπατάιγ, συντάκτης στον «Σοματοφύλακα» το περιοδικό του Αλεξάνδρου Λουμά πατρός.

Βρέθηκε όμως κ' ένας άλλος νέος, ένας άγνωστος τότε ποιητής, μα που έγινε ένδοξος κατόπιν, ο Στέφανος Μαλλαριέ, που κατάλαβε την πραγματική αξία των ποιημάτων του Βερλάιν και που πρώτος έτόνισε ότι μα ποιητικό μεγαλουργία παρουσιάζονταν με τη συλλογή εκείνη.

«Κοιμήσθαι τώρα, αφού πρώτα μ' ελόγησες, μα νοιάθοο ότι μέσα μου κάτι τελείωσε πεύο...»

Η γλυκιά ξεαδέλφη Έλιζα, αυτή που έβρισε τα χρήματα για να εκδοθούν τα «Κρόνια Ποιήματα», διάβασε τάχα τις κολαστικές επιστολές που έλαβε ο αγαπημένος της ξεαδέλφος από τόσα διασκεραμένα πρόσωπα ; Αυτό δεν μας φράνιται και τόσο πιθανόν... Ο Πάλ τις

Ο Βερλάιν σ' ένα καφεντί το Παρισίω, πίνοντας άφένι και έμπευμένος...

σπίτι της πεθαμένης, ή κηδεία έτοιμαζόταν να βγη έξω. Ο Πάλ άφαισε μέσα στο σαλόνι, άγκάλιασε τον σύζυγο της Έλιζας, σφιγγοντας τον στο στήθος του, που έσταζε, ράντισε μ' άγασιο το φέρετρό κ' έπειτα πλησίασε τη συντετριμμένη μητέρα του. Κατόπιν, άφηνοντας από τη θροχή, σάν μουσκεμμένος σκύλος, ακολουθήσε επίσημα την πένθημη συνουσία. Όχιώ γοηές γυναίκες, με μακρούς μανδύες μαύρους, μετέβησαν προς την τελευταία της κατοικία την ελατρευτή, την αλημονήρη, την καλή, την πολυαγαπημένη Έλιζα...

Την επομένη και τις άλλες δύο μέρες, ο Πάλ, προς μεγάλη απέπιαση της μητέρας του και προς μεγάλο σκάνδαλο όλης της οικογενείας του, διατυλοδεκτιούμενος άπ' όλο το χωριό, έπαιξε τον πόνο του στο άλκοόλ... Συγχρόνως όμως έγραφε μερικά από τα άρωματά του... Το πνεύμα του καλού και του κακού, ο Άριος κ' ο Κάλιμας, πάλευαν μέσα του...

***

Κατά το 1867, τον Αύγουστο, ο Βερλάιν, που είχε πάει άνω πάντα να παραθερίσει στις Άρδέντες, έποφελήθηκε της εύκαιρίας για να πεταχθί ως τις Βρυξέλλες και να χαριστίον τον Βίστωρ Ούγκω, ο οποίος βρισκόταν εκεί εξόριστος από τον Ναπολέον Γ'.

Ο Βερλάιν ήταν τότε εννοούμενος του μεγάλου ποιητού, γιατί είχε γράψει εκ' εύκαιρία μιιάς παραστάσεως του «Βορίαν» ένα ένδοξο έργο στην έρμηγούδα «Αισθητής». Είχε αναγγείλει την έπισκεπή του με μιιά έπιστολή και τον περιμαναν στο σπίτι του Ούγκω. Μόλις ο Βερλάιν κατέβηκε από το τραίνο, έτρεξε κατ' εδύειαν στο «Κράντ Ότέλ», όπου έμεινε ο Ούγκω. Η βία του ήταν τόση, ώστε έβλεπε πρό της ώριμένης ώρας. Ο μέγας ποιητής είχε βγή έξω. Μα ή κ. Ούγκω είχε είδατοσηθή σχετικάς και ο Πάλ έγινε δεκτός.

Ο Βερλάιν μπήκε στο ίδιο μαζού σαλόνι του Ξενοδοχείου, στο όποιο, πριν από δύο χρόνια είχε μπη κ' ένας άλλος μεγάλος ποιητής, για τον ίδιο σκοπό, ο Μπαυτελάιγ. Έξω ο ήμος έβλαζε τα πάντα, θεούμο. Μα εκεί, μέσα, τα παντοφύρια ήταν κλειστά κ' ή κοιμήντες καταβασμένες. Η κ. Άδελφα Ούγκω του ζήτησε συγγνώμη γ' αυτό το σκοτάδι. Ήταν καθ' ύμνην σ' ένα μεγάλο καναπέ, φορώντας, ένα άπειρα φαντο φράνιο καπέλλο. Γιατί φορούσε αυτό το καπέλλο μέσα στα διαμερισμάτα της; Ίσως για να δείξει στον έπισκεπτή ότι έρρωκετο να βγη έξω και να τον αναγκάσει να ξανατερίσει. Μα ο Βερλάιν δεν κατάλαβε τίποτ'. Σαβόρ-Ίσως πως αυτό το καπέλλο είχε προσημαύ να προστατεύη την κ. Ούγκω εκ' έπιποσών να μη μέσα σ' αυτό το μωσοκόταδο, γιατί υπέφερε από πόνος των ματιών και φοιχτές νευρολόγις.

Κ' Ξεφρανα, ή πόττα άνοιξε κ' άνοιξε τον Δία που καταβόρει από τα σύννεφα, ο Βίστωρ Ούγκω παρουσιάστηκε κρατώντας το ψηλό του καπέλλο, που το απέθεσε σ' ένα τραπέζι. Ήταν ή πρώτη φορά, που ο σάντος βρισκόταν μπροστά στο Θεό. Ήταν τρεβού ταχυμένους. Πρόσπεξε, ώστόσο, τη γενειάδα και τ' ασπρόμαυρα μαλλιά του Βίστωρ Ούγκω, με πεταχίον τον που ήταν γεμίζο άνοιξε το μάτι, τα λοιπρά και ποιητά, τη δυνατή αυτή, τα γερά δόντια του. Ήταν ο Βίστωρ Ούγκω τον ξεσημαπέντε χρόνων, μεγαλοσχετής από όγεια και ζωτικότητα, από νευρική ίσορροπία, κάλοαγιάς, γεμιάτος άνηρότητα... Ο Βίστωρ Ούγκω, άχτινοβολώντας από έμπροσθενή στη μεγαλουργία του... Ο Βίστωρ Ούγκω, άξιαγάπητος, είνενης, άλος οικιότητα... Ήταν φανερό πως ήθελε ν' άρέσει, να κατακτήση τον έπισκεπτή του. Και ή κοιβόβητα άρχισε... Ο Ούγκω, που είχε διαβάσει τα «Κρόνια Ποιήματα», ή μάλλον τους είχε ρίξει μα ματιά, μιλάει γ' αυτά κολακευτικά, σιζητώντας τα μέτρα τους και τις έμπνεύσεις τους. (Ακολουθεί)

Και πράγματι, πένθιμος κωδονοκρονιές άντηρόσαν μέσα στην σκοτειναμένη άτμόσφαιρα.

Ο Πάλ πετάχθηκε άμέσως έξω. Η θλίψη, ή τζιζνέρα, υπόρα, δλ' αυτά του φραπιδόνσαν σάν ένας σήρνας, ο όποιος τον συνέταφνε... Καθώς πλησίαζε στο